

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Index Qvintvs Thematvm Moralivm Concionvm Aliqvot Honorariarvm, Pro
Exigentia Temporis Habendarvm, In insulationibus Archiepiscoporum,
Episcoporum, Abbatum, Abbatissarum, alteriúsve Præsulis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

INDEX QUINTVS
THEMATVM MORALIVM
CONCIONVM ALIQVOT HONORARIARVM,

PRO EXIGENTIA TEMPORIS HABENDARVM,

In infulationibus Archiepiscoporum, Episcoporum, Abbatum,
Abbatissarum, alteriusve Præfulis inauguratione.

THEMA

Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur
à Deo.

Morale.

Præfulgeant suis Petri Vicarij non vestibus tantum,
sed & vitâ tanquam Aaron
& mbris.

Exordium.

LECTVM & assumptum hunc nostrum Candidatum magno Sæcrae Communitatis commode. *Audiores*, è piâ multitudine præstantissimorum virorum, ut alterum Aaronem non dubito. Fulsit enim ille hæcenus tali virtutum, quali ille quondam resplenduit vestis gloriâ, & taliter decet fulgere Præfulem. Quæ enim veste exornabatur Aaron exterius in corpore, Spiritus S. significatur voluit, quibus virtutibus Præful opinis, tanquam Aaron è cœtu populi assumptus, debeat resplendere in mente. Beati hac nostrâ adhortatione explicata.

Prosecutio.

Summi Sacerdotis Aaronis vestis, in quâ divino cultui operabatur, tantæ pietatis & pulchritudinis erat non solum quâ materia, & quâ arte, ut omnium Regum & Imperatorum vestis, cum eâ nequaquam conferri possit, &c. 446. Tom. I. Quidquid in hoc genere venusti vel curiosissimi oculus desideravit, id in unâ hac veste spectare potuit: *Desideria oculorum*. Omnem vel ædissimi oculi cupiditatem fatiavit hæc vestis. Hoc bonus Deus quo sine voluerit jam recito: Ut scilicet summi sacerdotis ad templum progressus omnium ad se oculos raperet. Eâ etiam de causâ ad hujus vestimenti imum, trecenta sexaginta sex aurea tintinnabula iussit appendi, &c. Interea tamen hic ipsi summo sacerdoti qui omnium in se oculos convertit, in neminem oculos licuit emittere, ab omnibus aspiciendus, neminem ipse debuit aspiciere, &c. Nobilissimum certe hoc Præfulis paradigma, *Audiores*, boni ex arte, præbeat auctacter, qui aliis ad instar solis luminibus inferioribus præest, quidquid castis & piis oculis videre in voto est, videant in Præfule suo. Opulenti exemplum piæ liberalitatis, afflicti & pauperes; patientiæ, iracundi & pugnaces, mansuetudinis, impuri & intemperantes; continentia, ignavia & desidiosa, industria; sit denique, *Desiderium oculum Sanctorum*. Sed dum sic (quod utinam faciat quisquis pio hoc potius portande oneri, quàm honori præficiatur) subditorum suorum oculos, vitæ sanctioris exemplo ad se trahit, ipse suos oculos in sui spectatores, non in carnem & sanguinem, dum in inferiores pia sunt distribuenda obsequia & officia, nequaquam reflectat. Sed in omni sui angustia regimipis ad Deum recurrit, quare & huic summo sacerdoti Aaroni frontale erat oculis superaffixum, in quo nomen Dei scriptum erat, 446. Tom. I. Præclarè Laurentius Iustinianus: *In cunctis operibus*, inquit, &c. Addit: *Parum prædest ardua tractare negotia, cum Principibus & regibus familiariter conversari*, &c. 444. Tom. I. Certè Christus non alios esse voluit Petri successores, quàm ipsum Petrum. Quem voluit, ut non aliud quàm in ipsum Deum, cùmque solum oculos suos semper diriget. Hinc eum ad pontificatum maximum assumpturus sic examinat & alloquitur: *Petre amas me? q. d. Hoc jam ago, ut tibi meo muneris vicariam operam commendem, meâque oves committam pascendas, at hoc officio fungi & meas partes suscipere non poteris*, &c. 453. Tom. I.

Peroratio.

Igitur quisquis Aaronis, quisquis Petri seculis insidet, inferioribus & subditis sit desiderium oculorum. Attendant interim semper quod suis feratur oculus, quid quarat, an seipsum & prædam è subditis? an verò salutem & bonum subditorum? Advertat, an summum potius causam an Reipublicæ agat, &c. Et nunc Reges intelligite, erudimini qui iudicatis terram, 453. Tom. I.

ALIA.

Vilitatis pristinae oblivisci, non modestiam, & simplicitatem, sed etiam prudentiam graviter lædit. Revera Regis Agathoclis laudes famamque insigniter auxit, &c. Ita Willigisum Moguntinum Episcopum, &c. 538. Tom. II. Qui præest verbo sit humanus, factio sit beneficus, sua se pelliculâ contineat, nemini insultet, neque se super alios ullos effert, & licet à recentis, aut quadringentis annis suas derivent origines illud tamen semper in ore habeat, & nostri majores tenui censu inter ignobile vulgus stabant. Inter Platonis dicta, &c. 549. Tom. II. En homines incorruptos, & tam excelsi, quàm modesti animi, qui nullum metuebant probum, nisi vitium. Hos inter eminentes Iosephus fuit, &c. Sed quid de illo longam profero historiam, En præful noster candidatus talis est, &c. 539. Tom. II.

In Pastoris alicujus installatione.

THEMA.

Pastor meus es, & omnem voluntatem meam complebis.

Morale.

Pastoris officium quamvis sit generale, quibusdam
tamen est particulare.

Exordium.

Nemo hoc sibi probro ducat, Pastores sumus omnes qui homines sumus. Sunt tamen quibus id nominis est convenientissimum, ut sunt Episcopi, Præpositi, Reges, Principes, Magistratus, Domini, Patresfamilias, quibus oppida, urbes, provinciae, Regna committuntur. Poëtarum Princeps Homerus Priamum, Agamemnonem, Menelaum Reges proprios id est, Pastores vocat. Doctissimus Philo Regem & Pastorem disertissimâ dissertatione confert. In divinis paginis, &c. 539. Pastoris certe nomen, nomen dignitatis est, & propriissimè his convenit, quibus incumbit cura animarum. In quorum numero cum hodiernâ sis die annuemandus, paucis, quæ sunt veri Pastoris munia, edissero, ut voluntatem Dei compleas, quod Pastoris est, ut dixi antè.

Prosecutio.

Ad Pastores omnes præceptio illa pertinet: Pastoris est non se, sed pecus curare. Veteri verbo dicebant Prisci: Lex Pastoris est, amor gregis. Quemadmodum enim Patresfamilias domesticos suos, amore sollicito complectatur necesse est, ita Pastor suas oviculas curabit, & tenebit, Pastoris officium ignorat, qui seipsum curat. Bernardus ad Archiepiscopum Senonensem, 539. Tom. II. Officium Pastoris, quamvis subinde fortassis pingue, quia lac, lanam, carnes porrigit, pingue sit, difficile tamen est, quia leveras exigit rationes. Princeps Pastorum luculenter id testatur est Marcellus II, &c. Hinc illa numinis mina: &c. Præsis igitur, *Candidate Pastor*, ut prosis, hoc tibi & omnibus documento saluberrimo instillat Salomon. *Diligenter*, inquit, *agnosce vultum pecoristis*, &c. Nam ut pecus mutum nequit pabulum sibi debitum postulare, ita subditi vel oviculae misellæ necessitates suas esse possent; plerumque tamen non audent explicare. Pecus tuum macie pereditur, & id queri non potest. Agnosce, &c. 536. Tom. II. Verùm & tui ipsius sis Pastor bonus, animum & corpus tuum rectè regis, regis dum alios.

Peroratio.

Pastoris igitur descriptus officium recipium & tuos custodi, &c. 540. Tom. II.

In investitione aut professione alicujus Religiosi
aut Religiosæ.

Vide concionem quam formavi, bone Lector, in festo Virginis Catharinæ
ultimam, & omisso nomine Catharinæ, tu sponsi, aut
Sponsæ nomen profer, eamque doce, &c.

ALIA.

Index Thematum moralium.

Vel pocula, vel huiusmodi a. Poteris consulere Indices rerum utriusque Tomi, De libellis milititer, &c. In iis vero distribuendis, bono concionatori opus est iudicio. Ut vero Xenia profint non ea sint alia, quam pia, ut Auctor noster inter reliqua à Concionatoribus observanda rectè monet. 791. Tom. II.

T H E M A.

Omnes morimur, & quasi aqua dilabimur in terram.

Morale.

Mors bona aeterni Paschatis initium.

Concio funebris.

EN, Auditores, terrae deposuimus Confratrem nostrum, cuius in imaginem clarè jam cernimus, non possessionis esse locum nobis in hoc mundo, sed hospitium: Te certè, ut omne plerumque hospitium non est nisi unius noctis, vel prandii, vel cenæ: Mox enim in hospitii occiditur, exi hospes, da locum aliis, & quamvis mallet quis nonnunquam in diversorio, quamvis in coemeterio, & pauisare largius, tamen illi tandem perendum est. Ita quoque quavis uno alterove die, alter altero diutius paulatim, in hoc mundi seu vitæ hospitio, plerique tamen nocte una tantum cenant. Habebat quosdam David Rex filium Absalonem fugiunt diversos sibi fidelissimos, inter quos cum adesset Et. ai, ad illum conversus Rex, ait: *Hec venisti & hodie compelleris quibuscum egredi?* Ita plurimi heri venerunt, annis paucis vixerunt. 542. Et esto quamvis hic auster, quem jam terrae deposuimus, annis tot fuerit in orbe, multa præclara præclarè obiverit, omnia tamen ne illi, nec hominum quisquam si tempus vitæ, horas regulas, aut annos numeremus ad Dei Calendarium, die toto supervixit, Deo mille anni dies utilis, sunt, affirmat David, &c. 545. Tom. secundo. Ad huius diei metam proximus accessit Mathusalem, non tamen diem totum, hoc est mille annorum nostratium pervixit. Rola fuit

*Quam modo nascentem rutilus respexit Eous
Hanc rediens sero respice vidit eum.*

Rose sumus omnes. Rola fuit iste, quem jam terrae commendamus, flo-

ruit mane, hoc est ut ante dixi, annis, &c. en vesperi languet. Hæsterni sumus, & mane hodie compellimur egredi. 545. Peregrinorum legibus. Constricti sumus. Optime dixit S. P. N. Augustinus: *Quid aliud est vita, quam cursus ad mortem, &c. perpetuo momentis omnibus velis, progredendum ad metam mortis.* 542. To. II. Gregorius Nazianzenus de seipso à tumulo ait, tumulum peto. Idem in oratione de mortuis, &c. 542. Tom. II. Felix ille, qui hanc peregrinationem bene consummat, ut hic, &c. narra defuncti laudes. Certè majus bonum nulli hominum obtingere potest, nisi obique gratia quam vitam hanc, pie finire. Quam summam gratiam mereri nunc quam possimus de condigno, uti loquuntur scholæ, sed tantum de congruo; cui autem illa gratia obtingit huius non mors sed æterni Paschatis est initium. Dicite mihi, *Auditores & Lectores* (diutius enim nec ore nec calamo mihi datur jam loqui) adstant hic, quidam adinstar gigantum validi & sani sunt, quibus in honores, divitiæ, &c. & felicitate degitis. Quid est, non diu huius vel illius pauperis afflicti, sed etiam omnium vestrum vita nisi, cineralia & foetoria? Luctus è luctu nascitur, calamitas calamitatem excipit, &c. 545. Tom. II. vix unquam è toto latifumus. (Narra si quis in vita defunctus passus est afflictiones, Tandem vicina mors, Pascha proximum esse denuntiat. Itaque terminus à quo, ut Philosophorum cathedra loquuntur, mundus est lachrymarum, periculorum, miseriaum omnium plenus. Terminus ad quem caelestis patria, Luber cum S. P. N. Augustino, in cuius nunc vigilia seu profesto mantum de tabulâ tollo, finire: *Ecce Pascha, ecce,* inquit Auditores, *transitus. Unde, & quod de hoc, subiungit, de mundo ad patriam. Quâ fide S. Pater hoc asserit. Spes membris in capite dicitur, quod essent illo transiente sine dubio secutura. Quid ergo infideles nonne & ipsi transeunt, quia non permanent? Transient & plane ipsi, sed aliud est transire de mundo, aliud est cum mundo. Aliud transire ad Patrem, aliud ad hostem. Nam & Egyptii transierunt, non enim persequendo manserunt, non tamen transierunt per mare ad regnum, sed in mari ad interitum. Transiit ergo Confrater noster, transiit, quod speramus transire omnes, de regno hoc inflabili ad fundatissimum regnum, Hoc omnibus, Bone Lector, voveo, precibus vos omnes idem, & mihi vovete, ingratus non ero, dum transitum hunc differri in commodum vestrum rogo. Non enim laborem jam omnem pono, non calamm abijctio, sed parumper sustollo & patiamur jubeo. Tu æqui bonique hos labores consule & fructe.*

Plures tales conciones si quis formare velit, Auctoris Prodrorum mortis, consulat & Indices. v. Moiss.

Ad Majorem Dei, Deiparæ, & Theodacti S. P.
Augustini gloriam.

Collegii Soc. Jesu Paderbornæ.

